



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **K. M.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. OAM-43/ZA-ZA05-P10-2012, takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy se určuje částkou 12.342,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobkyně dne 9. 2. 2012 opakovaně (potřetí) požádala Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Jako státní příslušnice Kyrgyzské republiky svou zemi opustila již v roce 2004 z důvodů pronásledování své osoby pro členství v politické straně Ar-Namys, jak uváděla v předchozích dvou žádostech. Nyní žádá krom již uvedeného důvodu rovněž proto, že za pobytu v České republice konvertovala ke křesťanské víře, žije evropským způsobem života, a pro tyto skutečnosti by měla v Kyrgyzstánu problémy jak se státními orgány, tak i s obyčejnými lidmi. V její zemi údajně není jiné náboženství kromě muslimského tolerováno, mohlo by ji proto hrozit i zabití. Žalovaný vyhodnotil přednesené informace na pozadí zpráv mapujících situaci v Kyrgyzstánu, které k případu shromáždil z obvyklých zdrojů a rozhodl tak, že žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Ta ve včasné žalobě namítla, že se správní orgán nedostatečným způsobem zabýval důvody ohrožení žalobkyně pro případ nuceného návratu do vlasti. V průběhu správního řízení opakovaně poukazovala na problémy, se kterými se v zemi původu potýkala z důvodu členství v politické straně Ar-Namys, ve které byla členem po dobu čtyř let (od r. 2000 do r. 2004). V souvislosti s tímto jejím politickým postojem jí v zemi původu byla opakovaně zasílána předvolání ke slyšení na tamní policejní orgán, což správnímu orgánu doložila. Ani skutečnost, že tato strana se stala stranou parlamentní neznamena, že žalobkyni žádné problémy nehrozí. Další pochybení žalovaného spatřovala v otázce posouzení její nově přijaté křesťanské víry. Tato okolnost by žalobkyni v její původní zemi přinesla velké potíže a nelze vyloučit ani ohrožení života. Žalovaný ostatně sám ověřil, že Kyrgyzstán je převážně islamistickou zemí, kde je zaznamenáno menšinově křesťanství a oficiálně zde panuje rovnost náboženství a náboženská tolerance. Žalovaný se ovšem nezabýval faktickou situací, která je od oficiálních deklarací a zákonů odlišná a která může zajisté ohrožovat životy menšinové skupiny křesťanů. Pokud žalovaný zpochybnil základní znalosti žalobkyně týkající se křesťanské věrouky, pak žalobkyně namítla, že nemusí znát historii křesťanství, aby se mohla zvat křesťankou, jelikož se jedná především o vnitřní smýšlení a stanovený žebříček priorit, o názory na svět a představu boha, o dodržování zásad a životní cestu. Žalobkyně se rovněž domnívá, že správní orgán nedostatečným způsobem vyhodnotil její rodinnou situaci v případě jejího návratu a to s ohledem na jí přednesené skutečnosti. Požadovala proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu písemným vyjádření ze dne 30. prosince 2013, shrnul námitky v žalobě uvedené a konstatoval, že se v žalobě vytýkaných pochybení nedopustil. Předně připomněl, že v případě žalobkyně se jedná v pořadí již o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž předchozí dvě řízení skončila v obou případech před Nejvyšším správním soudem v Brně neúspěchem žalobkyně. Jak v předchozích dvou řízeních, tak i v řízení aktuálním žalobkyně jako důvod svého odchodu označila problémy se svým členstvím v politické straně Ar-Namys, kdy se následně dostala do zorného pole KGB. Správní orgán poukazyval na rozpory ve výpovědích žalobkyně v průběhu předchozího řízení, které považoval za nevěrohodné. Žalovaný vyhodnotil, že skutečným důvodem příjezdu žalobkyně do České republiky byla a je snaha žalobkyně o legalizaci pobytu v ČR a zajištění

zaměstnání. Pokud tedy žalobkyně i v tomto třetím řízení tvrdí stejný důvod, pak se správní orgán k dané otázce opakovaně vyjádřil a správnost jeho rozhodnutí byla akceptována soudy.

Dalším a to nově předneseným důvodem podání opakované žádosti bylo konvertování žalobkyně ke křesťanství na území České republiky. Žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se vypořádal s námitkami žalobkyně na pozadí objektivních informací k této otázce shromážděných. Dle ústavy Kyrgyzstánu je zaručena svoboda vyznání a zakazuje se diskriminace z důvodu náboženství a náboženské víry. Také z informace MZV ČR č.j. 103145/2013-LPTP ze dne 7. 6. 2013 vyplývá, že postavení křesťanů je rovnoprávné. Jestliže docházelo k porušení svobody vyznání, pak vláda omezovala aktivity muslimských skupin, jež považovala za hrozbu pro bezpečnost. Z doložených zpráv není patrná jakákoliv diskriminace křesťanské komunity. Navíc i v tomto azylovém příběhu žalobkyně tak, jak jí byl prezentován a žalovaným zachycen v protokolu o pohovoru, žalovaný shledal nesrovnalosti, které byly popsány a vyargumentovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Trval proto na jeho správnosti a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání a to za přítomnosti obou účastníků a tlumočnicka ruského jazyka. Žalobkyně v průběhu jednání předložila článek získaný z internetu, kdy přítomná tlumočnice uvedla, že jeho obsah se týká přístupu policie k občanům, kteří jsou policejními orgány ponižováni a biti. Žalobkyně potvrdila správnost tohoto obsahu. Zdůraznila, že se článek přímo dotýká i její osoby, neboť v případě návrhu by mohla být obtěžována, vyslýchána hrozilo by jí i fyzické násilí. Požadovala učinit tuto zprávu součástí dokazování. Rovněž připomněla, že v České republice žije po dobu deseti let a touží i nadále po klidném životě. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil výjimečnost případů, kdy je namístě udělit azyl. Rovněž připomněl, že žalobkyně se neúspěšně domáhala udělení povolení k pobytu a v neposlední řadě bylo vydáno závazné stanovisko k reálné možnosti jejího vycestování zpět do Kyrgyzstánu. Obě strany sporu setrvaly na svých postojích.

Právní úprava dopadající na žádost žalobkyně vychází z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu. Z něho vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro

zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud shrnuje, že žalobkyně v opakované žádosti uplatněné 9. 2. 2012, ve vlastnoručně psané žádosti a to vše doplněné pohovorem konaným dne 13. 2. 2013 označila za důvod svého odchodu a obavy z návratu ohrožení života mající původ v jejím členství v politické straně Ar-Namys. Dalším důvodem její opakované žádosti má být přijetí křesťanské víry. Přednes žalobkyně doplnil správní orgán informacemi o průběhu a výsledku předchozích dvou řízení o udělení mezinárodní ochrany. Třetí žádost žalobkyně poté posuzoval na pozadí informací shromážděných k politické, ekonomické a bezpečnostní situaci a k otázce dodržování lidských práv a svobod v Kyrgyzstánu, konkrétně se jednalo o následující zprávy: Informace MZ USA z 19. dubna 2013 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012, Informace MZ USA z 20. května 2013 – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2012, Informace Amnesty International z dubna 2013 z níž se podává, že v Kyrgyzstánu byl trest smrti zrušen, Informace Zastupitelského úřadu České republiky ze dne 2. listopadu 2010 č. j. 4364/2010-ASTANA zachycující výsledky parlamentních voleb v Kyrgyzstánu včetně aktuálních informací o situaci v zemi získaných z databáze ČTK. Výše uvedené zprávy jsou podrobně zaznamenány v rozhodnutí žalovaného včetně zdůraznění jejich podstatného obsahu mající dopad na projednávaný případ žalobkyně.

Ve shodě se žalovaným krajským soud pouze stručně připomíná, že první důvod je totožný s důvody, kterými žalobkyně argumentovala při podání svých předchozích dvou žádostí. Lze pouze stručně shrnout, že se touto skutečností zabýval žalovaný, následně krajské soudy a konečně v řízení o kasační stížnosti rovněž Nejvyšší správní soud v Brně. Žalobkyně nepřednesla žádné nové skutečnosti, které by se zásadním způsobem odlišovaly od dřívějších tvrzení. Krajský soud proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného k této námitce, které je zaznamenáno na straně třetí a čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí. Správní orgán již v předchozích řízeních, jejichž podstatný obsah učinil součástí správního spisu, poukázal na řadu nesrovnalostí v přednesech žalobkyně, které jej vedly k závěru o nevěrohodnosti její

výpovědi. S tímto závěrem se rovněž ztotožnily soudy obou stupňů. Za nejzásadnější rozpor lze označit skutečnost, že žalobkyně nejprve uváděla, že členem politické strany byl pouze její přítel, zatímco v dalších řízeních již tvrdila své členství v letech 2000 – 2004. Žalobkyně netrpí žádnou ztrátou paměti či jiným fyzickým event. psychickým handicapem, který by měl za následek její schopnost reálné prezentace objektivních skutečností. Krajský soud tak může pouze akceptovat jistě správný závěr žalovaného o nevěrohodnosti přednesu žalobkyně. I přes tento rozpor žalovaný obstaral informace k situaci členů politické strany Ar-Namys v Kyrgyzstánu a to cílenou informací získanou od Zastupitelského úřadu České republiky (tato politická strana je třetí nejsilnější parlamentní stranou v Kyrgyzské republice). Pokud žalobkyně i přes tuto skutečnost rozvíjí své teorie o možných vnitřních problémech v daném politickém uskupení, pak krajský soud s ohledem na objektivně zjištěné odlišně poskytované informace nepovažuje tuto námitku za námitku způsobitou zvrátit správnost posouzení této konkrétní otázky.

Žalobkyně svými nekonzistentními postoji v průběhu jednotlivých opakovaných řízeních, v nichž popisovala své politické aktivity, dostatečným způsobem znevěrohodnila informace jí prezentované, jak bylo ostatně konstatováno i v předchozích dvou řízeních. Krajský soud proto nevyhověl žádosti žalobkyně na doplnění dokazování obsahem informace získané z internetu (§ 52 s.ř.s.), když z důvodů již výše objasněných neshledal tvrzení žalobkyně věrohodnými a informace shromážděné žalovaným považoval za dostatečné pro objektivní posouzení žádosti a následně i důvodnosti podané žaloby. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi předkládaných žadateli a to tím více za situace, kdy nejsou dotčení schopni svá tvrzení doložit konkrétními důkazy, což je i projednávaný případ žalobce. Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6Azs 386/2004-40).

K nově přednesenému důvodu, kterým je přistoupení ke křesťanské víře, krajský soud uvádí: Zákon o náboženství z roku 2008 potvrzuje v Kyrgyzstánu rovnost všech náboženství a náboženských skupin vyjma těch, které jsou zakázány, neboť jsou považovány za stoupence náboženského extremismu – křesťanství se tento zákaz pochopitelně netýká. Zpráva připouští dílčí porušení svobody vyznání včetně případů zadržení konkrétních osob při vyšetřování údajného náboženského extremismu. Lze tedy připustit, že k určitým případům porušování lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti v zemi docházelo, nicméně velvyslanectví USA bylo v pravidelném styku s vládními činiteli, představiteli náboženských skupin a nevládními organizacemi a ve vzájemné spolupráci se vzniknuvší problémy snažili řešit. Z informací dále vyplývá, že přibližně 15 procent obyvatelstva tvoří křesťané, přičemž vyznavači nemuslimských náboženských skupin žijí převážně ve velkých městech. Tento údaj svědčí o jistě nezanedbatelné početní skupině vyznavačů křesťanské víry včetně místa, kde by žalobkyně, pokud na svém změněném náboženském přesvědčení trvala, mohla jistě bez obav víru praktikovat. Nadto krajský soud ve shodě se žalovaným rovněž vyslovuje podiv na neznalostí základních „kamenů“ křesťanské víry ze strany žalobkyně.

Jistě je možné přisvědčit oponenti žalobkyně, že nejsou vždy až tak důležité faktické znalosti, nýbrž vnitřní nastavení, hodnoty a směr nové životní cesty. Toto tvrzení však nemůže krajský soud přesvědčit o upřímnosti žalobkyně nastoupivší nové náboženské cesty, neboť si musí klást nutně otázky: jak mohu být dobrým křesťanem bez základních znalostí, smyslu a podstaty této víry? Jak je možné po desetiletém pobytu v České republice nepamatovat si jméno kostela, ve kterém mělo dojít k tak významnému posunu žalobkyně v náboženském pojetí světa? Ostatně i žalovaný upozornil, že při pohovoru konaném 13. 2. 2012 žalobkyně uvedla, že se nechala před třemi roky pokřtít, nicméně v řízení o druhé žádosti zahájeném dne 16. 4. 2010 ještě tvrdila, že vyznává islám. Popsané zcela zjevné a zásadní rozpory a neznalosti žalobkyně jistě zavdávají důvodné pochybnosti ohledně správnosti a věrohodnosti informací jí poskytovaných. Lze se tak zcela důvodně domnívat, že žalobkyně se snaží postupně rozvíjet již dříve uvedené či tvrdit důvody nové a to se záměrem nadále pobývat, ať již z jakéhokoli titulu, na území České republiky.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení a následně vydané rozhodnutí netrpí žalobkyní vytýkanými vadami. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 písm. a) a stejně tak § 12 písm. b) zákona o azylu žalobcovým příběhem naplněn nebyl. V ostatním si krajský soud dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobkyně a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správní orgán vyhodnotil důvody uvedené žalobkyní na pozadí informací o situaci v Kyrgyzstánu jako okolnosti nezakládající nárok na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Odůvodnění žalovaného je plně adekvátní zjištěné situaci a

přednesu žalobkyně. Ta krom zvýšeného krevního tlaku netvrdila žádné zásadní skutečnosti, které by snad správní orgán zavazovaly k hlubším úvahám ve smyslu případného naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Lze uzavřít, že se správní orgán neodchýlil od dosavadní judikatury NSS v Brně, např. jeho rozhodnutí ze dne 11.3. 2004, č.j. 2AZs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobkyní na pozadí věcných, objektivních a dostatečně aktuálních informací (soudem zachyceny v obsahu odůvodnění tohoto rozsudku) shromážděných v průběhu

správního řízení. Na území Kyrgyzstánu v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, země není ve válečném stavu a informace z objektivních informačních zdrojů jasně svědčí o snaze současného vedení země o maximální stabilizaci poměrů v zemi. V podrobnostech je namístě odkázat na precizní odůvodnění žalovaného, který se s neudělením doplňkové ochrany přesvědčivě a logicky vypořádal na straně sedmé a osmé svého rozhodnutí. Je sice pravdou, že žalobkyně na území České republiky pobývá již deset let, nicméně v této době se opakovaně domáhala udělení mezinárodní ochrany a rovněž povolení k trvalému pobytu, to vše s negativním výsledkem, jehož správnost byla potvrzena v soudních řízeních. Stabilní rodinné vazby, které by snad mohly být uvažovány při otázce návratu, zjištěny nebyly. Případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, jak bylo již konstatováno ve zmiňovaném závazném stanovisku k jejímu vycestování v roce 2010 vydaném v souladu s § 179 zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Krajský soud tak neshledal žalobcem vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. března 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně